

# Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

**ABONAMENTUL :**

Pe un an : 24 lei  
Pe 6 luni : 12 lei  
Pe 3 luni : 6 lei

**ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA**

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,  
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se  
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

**PREȚUL INSERȚIUNILOR:**

Un cm<sup>2</sup> 60 bani pentru odată; dacă se publică de  
mai multe ori se dă rabat corespunzător.  
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI  
Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

## Pacea creștină și lupta pentru pace

Biserica creștină, care este propovedu-itoarea sublimii religii a păcii trebuie să cultive pacea pentru binele sufletesc al credincioșilor. Credincioșii nu sînt chemați numai pentru a se împărtăși de bucuriile și roadele păcii Mîntuitorului ci trebuie să se bucure și de întărirea păcii în lume. Chiar din acest motiv toți credincioșii, în frunte cu slujitorii altarelor, trebuie să fie propoveduitori și apărători ai păcii folosind pentru acest scop toate mijloacele pe care le au la îndemînă.

Biserica osîndește războiul deoarece războiul e ceva ce ne îngrozește prin urmările lui și pentru că el nu poate fi mijlocul cel mai potrivit pentru rezolvarea neînțelegerilor dintre popoare și dintre neamuri.

Oricare război ne îngrozește prin glasul tunurilor care vorbesc singure și sînt semănătoare de moarte, prin geamătul înăbușit al eroilor căzuți, prin miile și miile de morți, prin vaetul și plînsul văduvelor și al pruncilor, prin lipsurile și ne-cazurile mari legate de oricare război. Războiul de agresiune ori cum ar fi și din oricare motive ar fi pornit, nu însemnează altceva decîtucidere, dorința de stăpînire, înrobirea altor popoare, foamete, lipsă și nenorocire.

Noi, în calitate de creștini trebuie să ne silim ca toate piedicile care stau în calea întronării păcii în lume, să fie înlăturate. Aceasta o putem face propoveduind pacea pe care ne-o oferă credința noastră ortodoxă, pacea pe care ne-a lăsat-o Mîntuitorul.

Dar care este pacea pe care ne-a lăsat-o Mîntuitorul și ai cărei slujitori și apărători trebuie să fim?

Mîntuitorul nostru Iisus Hristos a fost prezis de proroci ca aducător de pace, împărăția lui a fost prorocită ca fiind o împărăție a păcii. Viitorul Mesia este numit „Domn al păcii” (Is. 1, 6). El va schimba săbiile în fiare de plug și sulite în seceri. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altui neam și pravila războiului nu o vor mai deprinde (Is. 2, 4).

Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, procește că Mesia va veni „ca să lumineze pe cei ce zac întru întuneric și în umbra morții și să călăuzească pașii noștri pe calea păcii” (Lc. 1, 79).

Deasupra peșterii de la Betleem îngerii vestesc „pe pămînt pace, între oameni bunăvoire” (Lc. 2, 14).

Mîntuitorul își începe învățătura publică cu Predica de pe Munte, în care zice: „Fericiți făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Mt. 5, 9). Făcătorii de pace sînt aceia care se află în pace cu Dumnezeu și cu oamenii și se silesc să fie în pace cu toată lumea. Ei se numesc fiii lui Dumnezeu fiindcă Domnul — după învățătura Sf. Pavel — este „Dumnezeul păcii” (II. Cor. 13, 11). Sf. Grigorie de Nissa zice că făcătorii de pace sînt aceia care urmează pe Dumnezeu în iubirea lor către oameni, care arată în propria lor viață ceea ce este propriu lucrării dumnezeiești.

Pacea este urarea plină de iubire pe care o face Mîntuitorul ucenicilor: „Fiți în pace unii cu alții” (Mc. 9, 50). Testamentul pe care îl lasă lor este pacea: „Pace vă las vouă, pacea mea o dau vouă” (Ioan 14, 27) și primul salut pe care îl face după înviere este pacea: „Pace vouă” (Ioan 20, 19). El vrea ca ucenicii Săi să fie soli ai păcii: „Iar cînd intrați în casă, urați-i ei de bine. Și dacă este casa aceea vrednică vină pacea voastră peste ea. Iar de nu este vrednică, pacea voastră întoarce-se la voi” (Mt. 10, 13).

Dar care sînt însușirile păcii lui Hristos sau ale păcii pe care El a adus-o lumii și pe care El o vrea să domnească pretutindeni în viața de familie, printre indivizi și popoare?

Pacea lui Hristos este mai întîi de toate prietenia cu Dumnezeu și cu oamenii, este o pace lăuntrică din care izvoarește ca raza din soare și pacea din afară. Pacea este întemeiată pe dreptate și este izvorită din iubire. „Dreptatea și pacea s-au sărutat” (Ps. 85, 11).

O altă însușire a păcii creștine este iubirea universală, adică ca toți oamenii să se iubească întreolaltă. Această iubire este cea mai puternică garanție de pace. Și cu adevărat, dacă oamenii vor ajunge să se iubească ca frații cum vor mai putea să se ucidă ca dușmani?

Prorocul Isaia a văzut în viitoarea împărăție a Mîntuitorului această scenă admirabilă: Lupul și mielul pășteau împreună, leul și boul mîncau paie (Is. 65, 25). Cine poate săvîrși oare această minune ca să devină prieteni cei ce au fost și sînt obișnuți ca să se sfîșie unii pe alții? Răspunsul pentru noi este acela care izvoarește din Evanghelie: iubirea pe care tre-

## Pentru pace în lume

*S-au implinit zece ani de cînd a luat naștere Mișcarea mondială pentru pace, pentru ca oame-nii să poată trăi în credința vieții și construi o viață fericită încă pe acest pămînt, fără a se teme de forțe întunecate, care să dorească pierzanie pentru interese proprii.*

*În cadrul acesta și Biserica creștină se pronunță pentru principiul vieții și apărării ei, pentru că Mîntuitorul Iisus Hristos este „calea, adevărul și viața”. În acest sens, mulți întiiștători creștini, patriarhi, mitropoliți, episcopi, teologi, pastori, credincioși de frunte, epitropi, s-au gîndit la întrunirea unei conferințe a reprezentanților creștini, care să rostească în numele creștinilor aceeași vrere pentru viață în această lume. Un început l-a făcut conferința clerului creștin de la Luhaciovîțe, în Cehoslovacia, în 1950, și acum recent s-a constituit, la Praga, Mișcarea creștină pentru pace. După prima conferință din iunie 1958, a urmat apoi conferința delegațiilor bisericilor creștine de la Debrefin, în Ungaria, în octombrie 1958, la care au fost prezenți clerici ortodocși, luterani și reformați, sfătuiindu-se asupra felului cum să se afirme creștinește în lume problema păcii. S-a propus o cîință generală pentru păcatul războiului, s-a cerut încetarea războiului rece, care învrăjbește și înstrăinează oamenii întreolaltă, popoare și state; s-a cerut luarea de măsuri din partea conducătorilor de state, să asigure buna viațuire pe pămînt, să înlătore pericolul unor arme atomice de omor în masă, să aducă pace pe pămînt.*

*La 20 aprilie 1959 se incheia la Praga a doua conferință a acestei mișcări, la care am fost delegat din partea Patriarhiei romîne, și găsesc necesar să împărtășesc cititorilor noștri din cele discutate și propuse acolo. Eram 100 de delegați din 16 țări, de variate confesiuni, naționalități și chiar culoare. Dar în noi toți era același duh al păcii, al dorinței, ca în numele Mîntuitorului Hristos, să se impună pacea între oameni, după cîntarea îngerească de la ieslea Domnului. Pacea în suflete, pacea în munca de toate zilele, pacea în viața socială, pacea în lumea întreagă, iată atîtea dorinți și cereri, susținute cu dovezi din S. Scriptură și din știința omenească. Lăsați-ne să ne vedem de munca noastră, era lozinca conferinței împotriva acelor, care din lagărul imperialist vin cu amenințări de bombe atomice. Lăsați-ne să ne trăim viața în bucurie și multumire și nu suciți cuvintele Domnului după vre-rile și interesele voastre, era gîndul tuturor.*

*E deci locul să se cunoască ceva din deciziile luate. Astfel în apelul pentru cîința generală se spune: „Venim în fața Ta Doamne, căci*

## Pacea creștină și lupta pentru pace

(Urmare din pag. 1)

buie s-o avem față de toți oamenii și care izvorește din iubirea lui Hristos.

Am văzut urarea pe care o face Mîntuitorul ucenicilor Săi: „Fiți în pace unii cu alții” (Mc. 9, 5). Această poruncă ne este adresată și nouă: Să avem și noi pace în lumea noastră mică în care trăim: în familie, în sat, în oraș, între vecinii și prietenii noștri de muncă.

Dacă cunoaștem cu adevărat roadele binefăcătoare ale păcii creștine și voim cu adevărat să fim luptători pentru pace, să ascultăm și cuvintele Sf. Pavel: „Dacă se poate, pe cît depinde de voi, să fiți în pace cu toți oamenii” (Rom. 12, 18). Din aceste cuvinte ale Sf. Pavel înțelegem că lucrarea păcii trebuie să înceapă de la unul fiecare din noi prin împăcarea sufletelor cu Dumnezeu și cu semenii. La căldura dragostei de Dumnezeu și a de-aproapelui se dezvoltă în sufletul creștinului stima și prețuirea față de indivizi și popoare, încrederea, respectul pentru tratatele de pace încheiate. Și așa după cum la căldura soarelui de primăvară pămîntul cuprins de ger și amorțire se încălzește și face să răsară iarba și tot felul de flori, tot așa la căldura iubirii lui Dumnezeu și a de-aproapelui sufletul omenesc înghețat și amorțit de gerul urii și al dezbinării se încălzește și rodește florile cele parfumate ale virtuților și ale păcii. E lucru sigur că

nici tunul, nici mijloacele moderne de distrugere, nici bombele cu hidrogen sau cele atomice nu vor putea aduce fericirea și mîntuirea popoarelor ci numai munca pașnică și colaborarea între popoare.

Acum la aniversarea împlinirii a zece ani de luptă organizată pentru apărarea păcii, alătura de toate popoarele care luptă pentru apărarea păcii în frunte cu U. R. S. S. — bastionul păcii și al înfrățirii popoarelor, să ne alipim cu tot mai multă convingere și încredere la marele front al apărătorilor păcii! Să ne silim să avem în noi înșine simțiri drepte și creștinești, pentru noi și pentru alții, cu care să zidim cetatea cea nebiruită a păcii! Să sprijinim orice acțiune pentru pace și să muncim pentru întărirea și înflorirea Patriei!

Așa săbiile se vor schimba în fiare de plug și sulile în seceri, nu se va mai ridica sabia împotriva altora și nu se vor mai deprinde popoarele cu pravila războiului. „Și se va odihni fiecare sub vița sa și fiecare sub smochinul său și nu va mai fi cine să inspire groază. Toate neamurile vor umbla fiecare în calea sa” (Mihea, 4, 2—4). Așa pacea creștină va fi cu adevărat în slujba luptei pentru pacea popoarelor și a lumii.

Pentru pacea a toată lumea, Domnului să ne rugăm!

ALEX. MOISIU

## Unitatea credinței

În Tăul de Secaș abia la 1933 Blajul a rupt câteva familii de ortodocși, care erau nemulțumite pentru contribuția ce se cerea la clădirea casei parohiale. Blajul le-a zidit biserică, le-a cîștigat ecleezie mare la Cergăul Mic și Obreja și le-a dat preot. Cu toate acestea noua parohie gr. catolică nu s-a putut întări. Dimpotrivă între timp s-au întors înapoi la Biserica ortodoxă 50 de familii. Așa că dorința de a fi iarăși una era vie în sufletele celor ce au plecat dintr-o nemulțumire trecătoare și materială.

De aceea mare a fost bucuria tuturor, cînd în 10 octombrie 1948 am dat slavă lui Dumnezeu în biserica fostă unită și apoi în biserica veche ortodoxă că dezbinarea a încetat și sîntem iarăși una. De atunci an de an s-a întărit unitatea sufletească și bisericească a parohienilor noștri. Acum vedem că nu în zadar ne-am rugat pentru unirea credinței și împărtășirea Sfîntului Duh, căci ne-a hărăzit Dumnezeu această mare bucurie sub ochii noștri. Așa a fost crezul meu de totdeauna. Așa a crezut și parohianul revenit Hoșa Nicolae — cel care odinioară și-a oferit casa de capelă pentru uniți — afirmînd — că se simte mai bine în Biserica ortodoxă, unde se poate ruga și cînta cu putere și numai viețuind așa are haznă și pace în casă și-n suflet.

Iar membrii familiei lui Achim. Muntean a „Gigii” care după moartea tatălui lor s-au văzut scoși din curtea și casele lor de Mitropolia Blajului — căci casa cu toate supraedificatele era donată Mitropoliei amintite drept case parohiale (unite) — văzîndu-se din nou ortodocși așa cum se născuseră, își arată mulțumirea fiind prezenți cu regularitate la biserică și activi în toate acțiunile creștinești.

Aruncînd o privire peste anii deschilitori și peste cei 10 ani de la unificare poposim întocmai ca gospodarul, care după strînsul recoltelor e plin de bucurie și adîncă mulțumire de cele obținute și zărește o perspectivă și mai prosperă.

Pe credincioși i-am tratat părintește, n-am făcut nici o osebie, nici o părtinire pe seama unora sau altora. N-am avut prieteni personali nici dușmani. Prietenia am profesat-o în Hristos și în Biserică.

Acum la noi nu există nici un credincios care să nu prețuiască actul reîntregirii — actul de care se împărtășesc cu toții deopotrivă.

Între credincioși se simte o frățietate întărită, o dragoste încheagătoare de suflete.

Cele două străni din biserică sînt înconjurate de toți cei cunosători ai cîntărilor bisericesti. Toți cu o gură și cu o inimă laudă și preamăresc pe Dumnezeu.

Sunetul clopotelor, care odinioară aducea ură și învrăjbire, s-a armonizat. Acum, după reîntregirea Bisericii sunetul lor aduce liniște și pace în suflete, în case și-n parohie.

Poporul stă cucernic în fața bunătății lui Dumnezeu, conștient și recunoscător că viețuirea în ortodoxie — dar izvorît de sus — este de la Părintele luminilor.

Participarea tot mai deasă a credincioșilor reveniți la biserică e dovadă că vreau să vadă rugăciunea „pentru unitatea credinței” ... deplin împlinită.

Preot Aurel Străuț

## Pentru pace în lume

(continuare din pag. 1)

ne-am îndepărtat de dragostea Ta dăruitoare; în îngimșare rătăcim pe căile pierzaniei. Toate dăruirile date de Tine le-am folosit în altfel, decît doreai; acum sîntem amenințați de păcatele invidiei, urei și morții năprasnice. Te rugăm stăruitor, nu întoarce fața Ta de la noi și ne ajută cu milostivirea Ta, să răsune iar în lume glasul căinței sincere spre îndreptarea celor rătăciți. Să ne mărturisim căința pentru păcate nu numai prin cuvinte, ci și prin fapte, ca să stăvilim forțele întunerecului, care amenință viața, vînturînd arme atomice și amenințînd cu ele pe cei ce doresc să trăiască, să muncească și să iubească viața”.

Iar în rezoluția finală a conferinței se spune: „Cu salutul apostolesc „har vouă și pace” vă salutăm pe toți, frați și surori. Dumnezeu așa a iubit lumea, încît pe unul născut Fiul său l-a dat ca să mîntuiască lumea. Dar cînd a căzut bomba atomică peste Hiroșima, a început o nouă epocă istorică. Puteri nebănuite sînt puse în mina omului. Dar ne temem de folosirea lor cea rea spre moarte. Lansarea acelei bombe a deschis ochii creștinilor ce au de făcut. Ei au constatat că s-a săvîrșit un mare păcat față de omenire și de aceea protestează, ca să nu se mai întimple o nouă Hiroșimă. De aceea vrem să întrunim în conferință cit mai mulți frați din Răsărit și Apus, ca să ne rugăm și să ne îndemnăm spre o viață frățească, fără îngrijorare. Sfînta Evanghelie ne invită să rezolvăm toate neînțelegerile fără forță, să înfrîngem căile păcatului și să cunoaștem realitățile acestei lumi. Iisus este pacea creștinilor și ei trebuie să o vestească. În numele lui să susținem opera de renaștere omenească, să înlăturăm umbrele războiului rece, care ațîță la cel fierbinte, să înlăturăm discordiile și să redevenim iar frați. Socotim că este timpul potrivit, ca bisericile să se strîngă laolaltă și să se întrunească într-o mare conferință creștină mondială, pentru a respinge armele atomice și a ajuta înțelegerea dintre popoare. Știm că împlinirea acestui țel nu este ușoară. Dar sîntem încredințați, că prin stăruință comună vom reuși să întrunim în jurul nostru toate forțele iubitoare de pace dintre creștini și astfel să ajutăm și mișcarea mondială pentru pace în strădaniile ei curate pentru pace în lume și între oameni bunăvoire. Fericii sînt făcătorii de pace!”.

Să reținem aceste îndemnuri și să ne facem ecoul lor în munca noastră zi de zi, pentru bunăstarea noastră și a tuturor semenilor.

Prof. M. Șesan

## Rugăciune

Plecînd genunchii-n rugăciune  
Îți cer Părinte îndurare  
Ascultă-mi ruga mea fierbinte  
Cu nesfîrșita-ți milă mare  
Dă-mi ajutorul Tău Stăpîne  
Și luminează-mi a mea cale  
Cu focul dragostei de Tată  
Din raza strălucirii Tale.  
In suflet mă frămîntă patimi,  
Urgii, ispite și păcate  
Alină-mi, Doamne, greul zbucium  
Cu îndurările-ți bogate.  
Cu buzele fierbinți de setea  
După o viață mai curată,  
Din mila îndurării Tale,  
Mă rog cu lacrimi Ție Tată.

Ioan Pop

## In lupta pentru pace

La 13 aprilie 1959 a avut loc în sala protopopiatului ortodox român din Sibiu o conferință interconfesională, închinată aniversării a zece ani de la întemeierea mișcării mondiale pentru pace. La conferință au luat parte reprezentanți ai tuturor cultelor din Sibiu.

Deschizind ședința, P. C. vicar arhiepiscopesc *Traian Belasçu* salută pe deservenții cultelor și arată că mișcarea mondială pentru pace în cei zece ani de activitate a fost o forță, care a crescut mereu, și a oprit mina ațîțătorilor la război, asigurând pacea între popoare.

Referatul despre a zecea aniversare a mișcării mondiale pentru pace l-a ținut P. C. *Ioan Munteanu*, protopop al protopopiatului Sibiu. P. C. Sa prezintă lupta și succesele mișcării mondiale pentru pace și arată cum astăzi partizanii păcii luptă pentru încetarea experiențelor cu arme atomice, pentru dezarmare, pentru rezolvarea problemelor internaționale prin tratative și nu prin război. Lupta aceasta, care cuprinde sute de milioane de oameni cinstiți din toată lumea, în frunte cu popoarele sovietice și popoarele din țările de democrație populară, a zădărnicit uneltirile ațîțătorilor la război și este o forță care va impune pacea. În această luptă și-au dat contribuția, și o vor da, alături de poporul nostru, și preoții și credincioșii cultelor din țara noastră, care au înțeles că credința creștină îi îndeamnă să fie alături de popor și de voința lui de pace și împotriva ațîțătorilor la război.

După referat, reprezentanții cultelor citesc dări de seamă despre ce s-a lucrat pentru promovarea luptei pentru pace. P. C. Prof. *Gr. T. Marcu* prezintă activitatea Comitetului de luptă pentru pace al Arhiepiscopiei ortodoxe române Sibiu, arătând în sprijinirea tuturor acțiunilor mișcării mondiale pentru pace, fie prin ședințe, conferințe, stringere de semnături, fie prin presa bisericească. Dări de seamă prezintă și prot. Gross (cultul luteran), Bădescu (cultul adventist de ziua 7-a) și Teutsch Gh. (cultul baptist).

Urmează cuvântări. P. C. Prot. *I. Munteanu* spune că mișcarea mondială pentru pace a izvorit din voința popoarelor de a nu se mai repeta dezastrele provocate de războaiele mondiale și de a se stabili pe pământ colaborarea și pacea. Ea s-a ridicat ca o stavilă în calea imperialiștilor occidentali, care — în frunte cu imperialiștii americani — amenință omenirea cu un război atomic. Astăzi mișcarea mondială pentru pace a devenit o forță așa de uriașă, încât avem nădejdi în victoria deplină a forțelor păcii asupra celor ce uneltesc în umbră noi războaie.

P. C. Prof. *Sp. Cindea* spune că luptând pentru pace sîntem ucenici ai Mîntuitorului, care a venit să aducă pace în lume. Ne angajăm, ca după o luptă spornică în acești zece ani, să ne sporim puterile pentru ca lupta pentru pace să fie biruitoare definitiv.

P. C. Prof. *S. Vlad* — rectorul Institutului Teologic Universitar ortodox Sibiu — arată că am declarat război războiului care a adus în trecut atîtea suferințe. Acest război împotriva războiului îl vom duce alături de celelalte culte și de popor pînă la capăt.

H. *Binder*, decanul Institutului Teologic luteran Sibiu, vorbește despre colaborarea dintre culte în lupta pentru pace și despre activitatea Institutului Teologic luteran și a poporului german pentru întărirea păcii în lume.

Vicarul episcopiei luterane *C. A. Hermann*, amintește de Conferința creștină pentru pace, care a ținut Congrese la Praga și Debretin și remarcă activitatea deservenților cultelor, în frunte fiind preoții Bisericii ortodoxe, în cei zece ani de luptă organizată pentru pace. Noi mergem înainte pe calea păcii pînă la biruința deplină.

## Dragostea față de aproapele

„Iar aici (în Capernaum) sluga iubită a unui sutaș era bolnavă pe moarte.”  
(Luca 7, 2)

Sfîntul Evanghelist Matei ne spune că după ce Mîntuitorul s-a pogorît din munte, unde rostise mulțimilor un lung cuvînt de învățătură (Predica de pe Munte), se apropia de Capernaum, cetate așezată în partea de nord a lacului Ghenizaret. Pe cale a vindecat un lepros, iar la poarta cetății este întîmpinat de un sutaș — căpetenie militară — care s-a apropiat de El rugîndu-l și zicînd: „Doamne sluga mea zace în casă slăbit și se chinuiește cumplit ... ci zi numai cu cuvîntul și se va tămădui sluga mea” (Matei 8, 6—8). După citeva versete, Sf. Matei scrie: „Și i-a zis Iisus sutașului: Mergi și fie ție după cum ai crezut! Și s-a tămăduit sluga lui în ceasul acela” (Matei 8, 13).

Două lucruri de seamă pentru viața noastră creștină avem de învățat din această Evanghelie cu vindecarea slugii sutașului. Mai bine zis de la acest sutaș din Capernaum. Două virtuți creștine de căpătii împodobeau viața sutașului. Și anume: *credința și dragostea*. Credința tare în dumnezeirea lui Iisus, despre a cărui putere nu s-a îndoit nici o clipă, și dragostea fierbinte față de supusul lui, față de semenul lui mai mic, de a cărui însănătoșire se îngrijește întocmai ca de a fiului său. Dragostea sutașului față de cel ce îi slujea este cu atît mai frumoasă, iese cu atît mai mult în lumină cu cît ne gîndim că în acea vreme slugile erau socotite ca niște animale de muncă, stăpînul avînd puteri depline de viață și moarte asupra lor. Sf. Evanghelist Luca ne vorbește mai direct despre dragostea sutașului față de supusul său, cînd zice: „Iar aici (în Capernaum) sluga iubită a unui sutaș era bolnavă pe moarte” (Luca 7, 2).

Asupra acestei iubiri față de aproapele sau față de semenul nostru ne oprim puțin aici.

De la parabola cu Samaritanianul milostiv știm că aproapele nostru este orice om care are nevoie de ajutorul nostru. Pe acesta ne poruncește Dumnezeu să-l iubim ca pe noi înșine. Căci zice Mîntuitorul: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din tot cugetul tău și din toată virtutea ta; ceasta este porunca cea dintîi. Iar a doua, asemenea acesteia: *Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși*. Poruncă mai mare decît aceasta nu este ... căci a iubi pe aproapele ca însuși

P. C. Prof. *N. Mladin* spune că „Telegraful Român” în acești zece ani a publicat circa 500 articole pentru pace și progres social. Limbajul păcii ne unește pe toți și ne face să luptăm cu toate forțele pentru ca pacea să se statornicească pentru totdeauna pe pămînt.

În încheiere, P. C. vicar *T. Belasçu* mulțumește tuturor pentru participare. Mișcarea mondială pentru pace nu este mișcarea unui grup restrîns de oameni, ci e mișcarea popoarelor, care nu mai vor să fie un nou război, ci vor colaborare și viață mai bună. Cultele se unesc în lupta pentru pace, aducînd contribuția lor la mișcarea mondială pentru pace.

Se citește apoi *moșiunea*, prin care deservenții cultelor își iau angajamentul de a continua cu mai multă însuflețire să lupte pentru pace, pentru întărirea patriei noastre scumpe și pentru fericirea poporului.

Făcînd bilanțul celor zece ani de luptă pentru pace, deservenții cultelor din Sibiu vor aduce și în viitor contribuția lor la mișcarea mondială pentru pace, convinși că împlinesc voia lui Dumnezeu și voia popoarelor, care este „pe pămînt pace și între oameni bunăvoire”.

Pr. Luca

pe sine este mai mult decît toate prinoasele și jertfele” (Marcu 12, 30—31, 33). Acest lucru ni-l poruncește și St. Apostol Pavel cînd zice: „Iubiți-vă unii pe alții cu dragoste frățească, iar în cinstire dați-vă întîietate unii altora” (Rom. 12, 10). Și mai departe: „Nimănui cu nimic să nu fiți datori, fără numai cu dragostea unii către alții, că cel ce iubește pe aproapele a împlinit legea” (Rom. 13, 8). Iar în altă parte adaugă: „Voi, fraților, ați fost chemați la slobozenie. Numai să nu folosiți slobozenia voastră, spre prilej păcatului, ci prin dragoste să slujiți unul altuia. Că toată legea într-un cuvînt se cuprinde, adică: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Gal. 5, 13—14).

Dragostea noastră către aproapele este un răspuns al nostru la dragostea cea mare a lui Dumnezeu pentru noi oamenii. Căci dragostea pe care o avem către Dumnezeu, Mîntuitorul Iisus Hristos ne cere s-o dăruim prin împlinirea poruncilor Sale. Iar „porunca Mea aceasta este, ca să vă iubiți unul pe altul precum eu v-am iubit pe voi” (Ioan 15, 12). Sau cum zice în altă parte: „Poruncă nouă vă dau vouă ca să vă iubiți unul pe altul” (Ioan 13, 34). Mîntuitorul deci nu spune: precum eu v-am iubit pe voi așa să mă iubiți și voi pe mine, ci precum eu v-am iubit pe voi așa să vă iubiți și voi unul pe altul. Aceasta nu înseamnă că El nu vrea dragostea noastră, ci El ne învață un adevăr deosebit de însemnat pentru viața noastră creștină, și anume acela, că *dragostea noastră către Dumnezeu trece prin aproapele nostru*. Pe Dumnezeu pe care nu-L vedem îl iubim, așadar, în semenul nostru pe care îl vedem. Căci dragoste de Dumnezeu fără dragoste de aproapele nu există. Sf. Apostol Ioan ne spune foarte clar acest lucru cînd zice: „De va zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, *este mincinos*; pentru că cel ce nu iubește pe fratele său pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu pe care nu-l vede? Și noi această poruncă o avem de la Dînsul: „Cel ce iubește pe Dumnezeu să iubească și pe fratele său” (I. Ioan 4, 20—21).

Pe de altă parte, marii trăitori ai vieții creștine ne spun, și orice creștin adevărat poate să-și dea seama de acest lucru, că este o strînsă legătură între dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de aproapele. Un episcop de demult ne spune: „Cînd cineva începe să simtă cu îmbelșugare dragostea de Dumnezeu, începe să iubească și pe aproapele”.

Pe lîngă porunca lui Dumnezeu mai avem și altă temă, care ne obligă la dragoste față de aproapele. *Este originea și rostul comun al neamului omenesc*. Noi toți sîntem urmașii aceleiași perechi de oameni, Adam și Eva, și fiii aceluiași Tată ceresc, Dumnezeu. „Oare nu este un singur Părinte pentru noi toți? Nu ne-a creat pe noi un singur Dumnezeu? Pentru ce sîntem vicleni unul față de altul?”, spune profetul Maleahii (2, 10). „Cel ce m-a făcut pe mine în pîntecele mamei mele, nu l-a făcut și pe robul meu? Nu este oare el singur care ne-a alcătuit în pîntece?”, citim la Iov. 31, 15. Iar Mîntuitorul ne învață: „Iar voi să nu vă numiți ravi, căci unul este Învățătorul vostru Hristos, iar voi toți *sînteți frați*” (Matei 23, 8). Avînd deci aceeași obîrșie, ca urmași ai lui Adam și Eva, și același Tată ceresc, aceeași fire și același rost în lume, noi toți sîntem „rude, frați”, cum spune și Sf. Vasile cel Mare. Iar noi știm că legăturile firești dintre frați sînt acelea de dragoste și de ajutorare întreolaltă.

Dragostea noastră către aproapele însă trebuie să fie vie, activă, lucrătoare, ca și dragostea

(urmărire în pag. 4)

## Despre lucrarea preoșimii din protopopiatul Sibiu

În ziua de 2 aprilie a. c. preoșimea din protopopiatul Sibiu a ținut conferința administrativă, sub presidenția P. C. Prof. Dr. I. Todoran, delegat al I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae. Înainte de ședință s-a săvârșit în catedrală un Te-Deum, cu meditație, urmat de mărturisirea preoșilor.

Conferința a avut loc în Aula Institutului Teologic. P. C. Prot. I. Munteanu, spune că după rugăciune și mărturisire venim să arătăm munca noastră, desfășurată în parohii, și să fixăm cum vom munci în viitor. Biserica noastră a fost și este alături de popor. Preoșimea s-a ridicat din popor și n-a fost străină nicicând de interesele și năzuințele lui, lucrând cu rîvnă pentru popor. De aici este și atașamentul loial și devotat al preoșimii față de Statul nostru democrat-popular, care are realizări uimitoare pe calea vieții mai bune și mai fericite pentru toți fiii Patriei. Biserica, prin preoșii ei, sprijină și popularizează toate aceste realizări. Noi simțim grija regimului de democrație populară prin repararea bisericilor monumente istorice, prin încadrarea preoșilor cu o salarizare mai bună, prin ajutorarea parohiilor sărace, ș. a.

Pentru noi, în aceste vremi de mari preferențe sociale și culturale, e o datorie să ajutăm la făurirea omului nou, om pentru o lume mai bună, mai dreaptă și mai fericită. Acesta este scopul pastorației noastre.

După aceasta, Conferința trimite o telegramă către Departamentul Cultelor, cu asigurarea devotamentului preoșimii și lucrării ei pentru propășirea Patriei.

P. C. Prot. A. Radu citește darea de seamă despre activitatea religioasă-morală a preoșimii din protopopiatul Sibiu pe anul 1958; P. C. Pr. S. Macarie citește darea de seamă despre activitatea administrativ-bisericască; C. Pr. N. Petri citește darea de seamă despre activitatea economic-socială a preoșimii. Din aceste rapoarte rezultă că preoșimea a desfășurat o bogată activitate bisericască și socială. Așa pe plan bisericesc, ea și-a împlinit lucrarea de învățător, de liturghisitor și călăuzitor pe calea mîntuirii a credincioșilor, și lucrarea de îngrijire a bisericilor, cimitirelor și bunurilor parohiale. Pe plan social, preoșimea a sprijinit activitățile de folos obștesc din comune și a dat ajutor la socializarea agriculturii, care în raionul Sibiu a făcut progrese însemnate.

Datele rapoartelor au fost întărite de cuvîntul mai multor preoși, care au arătat cum au lucrat ei în parohii pentru Biserică și popor.

P. C. Prot. I. Munteanu constată că preoșimea protopopiatului și-a împlinit misiunea în parohii. Mai sînt unele lipsuri, ca: la îngrijirea cimitirelor, a bibliotecilor parohiale și la atenția față de activitatea cultelor neprotestante.

Roagă pe P. C. Prof. Dr. I. Todoran să asigure pe I. P. S. Mitropolit Nicolae de întregul devotament al preoșimii.

Mulțumeste preoșilor pentru participare și încheie cu nădejdea că anul 1959 va fi mai rodnic decît anul 1958.

P. C. Prof. Dr. I. Todoran remarcă bogata activitate bisericască și socială desfășurată de preoși în anul 1958, fericită pe P. C. Prot. I. Munteanu pentru organizarea acestei Conferințe și urează preoșimii ca în anul 1959 să muncească cu puteri sporite și să aducă roade și mai bogate.

Nu ne îndoim că urarea aceasta se va împlini: unde este rîvnă sfîntă acolo vine și binecuvîntarea Domnului peste lucrarea slujitorilor Săi.

Pr. D. Luca

## Mamonism și iubire

Înainte vreme, cu 25—50 ani în urmă, mulți oameni trăiau cu un singur gînd: să se îmbogățescă. Averea era ținta vieții lor. Toate ostenele lor erau îndreptate spre adunare de averi.

Fiecare după puterea și priceperea lui voia pe căi necinstite să se îmbogățescă repede, chiar dacă ar fi călcat în picioare și ar fi doborât în mizerie pe fratele său.

De geaba le spuneai că alergarea aceasta după averi e a sluji nu lui Dumnezeu, ci lui mamona. De geaba auzeau Evanghelia cu bogatul nebun, căruia rîndindu-i țarina mai mult, se gîndea să-și mărească hambarele ca să aibă el (numai el) ce mîncă și cu ce se desfăta ani de zile, și n-avea grijă că alții lîngă el mor de foame. De geaba se citea Evanghelia cu bogatul și săracul Lazăr, în care bogatul, cel ce a trăit numai pentru desfătare și n-a avut milă de săracul Lazăr, ajunge în chinurile iadului. De geaba auzeau cuvîntul Mîntuitorului: „Nu vă adunați comori pe pămînt” sau cuvîntul „Vai vouă bogaților că acum vă veseliți, dar vine vremea cînd vă veți tîngui”. Acestea și multe altele erau cuvinte care zburau pe lîngă ureche, nu pătrundeau în suflet, pentru că sufletul lor era robit mamonei, inima lor era robită averii.

Vremea aceea a trecut. Poporul a luat moșile de la cei ce le dobîndiseră cu nedreptate, a luat prăvăliile și atelierile, a luat fabricile, și a făurit o rînduială nouă. Acum fabricile sînt ale poporului muncitor; comerțul și meseriile la fel. Pămînturile se adună și sînt muncite împreună în întovărășiri și gospodării agricole colective, ca roada lor să folosească tuturor celor ce muncesc. Nu mai aleargă azi nimeni ca să adune pămînturi și averi. Dacă mai sînt — ici colo — astfel de flămînzii după averi, nu-i lasă să-și facă de cap. Astăzi în locul goanei după averi, altă dorință e semănată în sufletele oamenilor: aceea de a munci cinstit, de a munci cît mai bine, alături de frații săi, ca viața tuturor să fie mai frumoasă, mai fericită. Omul nu mai e dușmanul semenului său, pe care pentru un ban sau o bucată de pămînt era în stare să-l omoare. Omul e tovarăș, e prieten, e frate, e colaborator, colaborator semenului său. Omul nu se mai închină „vițelului de aur”, ci vrea binele și fericirea tuturor. El nu trăiește numai pentru sine, ca înainte vreme, ci trăiește pentru ceilalți, pentru obștea întreagă. El știe că dacă muncește cu tragere de inimă va aduce partea lui la traiul cel bun al tuturor, și el însuși va avea un trai mai bun împreună cu frații săi.

Lucrul acesta e bun și plăcut lui Dumnezeu. Nu altceva ne-a învățat Mîntuitorul, decît aceasta: „să ne iubim unii pe alții”, să dorim și să facem binele fiecărui om, să nu adunăm bogății pentru noi, ci să ne mulțumim cu cele de trebuință și să ajutăm pe frații în suferință, să fim frați unul altuia, sprijinindu-ne în toate împrejurările vieții. Mamonismul, închinarea la avere, era un rău nu numai pentru viața pămîntească, dar el ducea și la pierderea mîntuirii. De aceea poporul zicea: „banul e ochiul dracului”, el te dă de bună voie în mîna diavolului, dacă ai făcut din el stăpînul vieții tale. Scăparea de robia aceasta și întărirea în frățietate și

iubire, în munca pentru binele tuturor, sînt folositoare nu numai pentru viața pămîntească, ci și pentru mîntuire. Cel ce muncește cu dragoste împreună cu frații lui, bucurîndu-se de binele ce se revarsă peste toți, acela dobîndește nu numai o viață mai îmbelșugată și mai fericită pe pămînt, ci dobîndește și viața cea veșnică.

Credința creștină ne cheamă pe toți cei credincioși să înlăturăm din inima și viața noastră mamonismul și să facem să crească iubirea de semenii, iubirea de obște, iubirea de patrie, iubirea de omenire, iubirea de pace, de dreptate și progres. În felul acesta vom dovedi că sîntem ucenicii Mîntuitorului, care a venit în lume ca să arate iubirea Lui nemărginită și să slujească. Așa să fim și noi: din iubire să slujim fericirii tuturor.

N. MLADIN

## Dragostea față de aproapele

lui Dumnezeu față de noi. Căci a iubi pe aproapele cu dragostea cu care Dumnezeu ne-a iubit pe noi înseamnă a face pentru aproapele ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi. Aceasta înseamnă că trebuie să fim așa de uniți cu semenii noștri încît toate bucuriile și necazurile, toate nevoile lor să le simțim ca ale noastre. Să ne bucurăm cu cei ce se bucură și să plîngem cu cei ce plîng, să ajutăm în muncă și în cele bune pe semenul nostru și să-l sprijinim să-și împlinească nevoile. În toate să fim semenului nostru întocmai ca un adevărat frate.

Dacă am avea în inima noastră dragostea mereu lucrătoare a Domnului nostru Iisus Hristos, dacă am iubi adică cu adevărat pe semenii noștri, atunci n-ar mai fi între noi certuri, invidie, hoții, injurături, bătăi, viclesug și nici un fel de răutate. Atunci am trăi toți ca niște fii ai lui Dumnezeu, ca niște frați buni și iubitori. Atunci s-ar întări și mai mult buna înțelegere, cinstea, vorba bună, pacea, bunătatea, bucuria și ajutorarea întreolaltă. Atunci s-ar înlătură împărășia lui Dumnezeu pe pămînt, căci unde domnește dragostea, acolo domnește Dumnezeu, care „dragoste este” (1 Ioan, 4, 16).

Să ne străduim deci spre cît mai multă dragoste de Dumnezeu și aproapele. Pildă de dragoste față de aproapele să luăm și de la sutașul din Evanghelia amintită la început, care nu a alungat siujitorul bolnav de la casa sa, lăsîndu-l pradă mizeriei și suferințelor, așa cum au făcut mulți stăpîni haîni, ci s-a îngrijit cu dragoste de sănătatea lui ca de a unui frate al său. Dragostea aceasta să ne îndemne a fi luptători pentru pace și a munci pentru binele tuturor și propășirea Patriei noastre. Căci dragostea este muncă și grijă de binele, propășirea și pacea semenilor noștri.

Diacon Gh. Papuc